

Sygn. akt I C 2768/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Kawecki

Protokolant: Agnieszka Wodzińska

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2019 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawę z powództwa (...) (...) **Spółki Akcyjnej z (...) w L.**

przeciwko **B. B.**

o zapłatę kwoty 14 547,54 zł

I/ zasądza od pozwanej **B. B.** na rzecz strony powodowej (...) (...) **Spółki Akcyjnej z (...) w L.** kwotę **14 547,54 zł** (czternaście tysięcy pięćset czterdzieści siedem złotych pięćdziesiąt cztery groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty;

II/ zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę **3 917 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2768/18

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) (...) z siedzibą

w L. wniosła o rozpoznanie sprawy w postępowaniu upominawczym i zasądzenie od pozwanej B. B. kwoty 14 547,54 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa, tj. od dnia 28 sierpnia 2018 r., do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu podała, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia w dniu 31.08.2017 r. pomiędzy pozwaną a (...) Spółką Akcyjną umowy pożyczki numer (...), z której warunków pozwana nie wywiązała się w ustalonym terminie. Wierzyciel pierwotny udzielił zaś pozwanej pożyczki w kwocie 10 000 zł, pozwana zaprzestała jednak spłaty zadłużenia. W związku z powyższym umowa pożyczki została wypowiedziana, a cała kwota wierzytelności wraz z odsetkami stała się natychmiast wymagalna z dniem 12.04.2018 r. Dalej strona powodowa podała, że na mocy porozumienia z dnia 24.05.2018 r., zawartego do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności

z dnia 28.09.2017 r., (...) SA dokonała przelewu wierzytelności na jej rzecz. Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 k.c., tym samym uzyskała ona legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. Skierowała także do pozwanej zawiadomienie o przelewie wierzytelności stanowiące pisemne stwierdzenie przelewu wierzytelności

w rozumieniu art. 511 k.c. Wreszcie strona powodowa wskazała, że na dzień sporządzenia pozwu zobowiązanie pozwanej przedstawiało się następująco: 8 749,99 zł - kapitał, 296,91 zł - kwota odsetek naliczonych przez wierzyciela pierwotnego do dnia zamknięcia salda, 154,38 zł - kwota odsetek naliczonych od kwoty kapitału przez cesjonariusza, 5 241,26 zł - opłata przygotowawcza (koszty czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki), 105 zł - opłata administracyjna (koszty czynności związanych z zarządzaniem kontem umowy pożyczki). Podkreśliła także, że kluczową czynnością przygotowawczą przed zawarciem umowy pożyczki było dla wierzyciela pierwotnego wygospodarowanie i zapewnienie kapitału niezbędnego do udzielenia pożyczki. Nadto wierzyciel pierwotny musiał być przygotowany do udzielenia pożyczki również pod względem infrastruktury. Tym samym naliczył pozwanej opłatę przygotowawczą, która nie może być interpretowana jedynie w kontekście wąsko zakreślonych czynności bezpośrednio przygotowujących do zawarcia pożyczki, ale obejmuje również ocenę ryzyka kredytowego i weryfikację informacji przedstawionych przez pożyczkobiorcę. Opłata ta nie stanowi zatem korzyści dla wierzyciela pierwotnego ani też nie została określona na poziomie zbyt wysokim dla pożyczkobiorcy. Opłata administracyjna zaś naliczona została w związku z koniecznością poniesienia kosztów czynności związanych

z zarządzaniem kontem umowy pożyczki, monitorowaniem terminowości obsługi pożyczki

i obsługą wniosków. Opłata ta powinna być uiszczana wraz z każdą ratą miesięczną pożyczki. Strona powodowa jednocześnie oświadczyła, że od dnia przelewu wierzytelności do dnia sporządzenia pozwu pozwana nie dokonała żadnej wpłaty na poczet przedmiotowego zadłużenia.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 września 2018 r.

w sprawie o sygn. akt I Nc 2312/18 Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym

w D. nakazała pozwanej, aby zapłaciła na rzecz strony powodowej kwotę

14 547,54 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 28 sierpnia

2018 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2 492 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 2 417 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu, albo wniosła w tymże terminie sprzeciw.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw, zaskarżając go w całości, ale nie zgłaszając formalnie zarzutów, a jedynie wnosząc o oddalenie powództwa w całości

i zasądzenie od strony powodowej na jej rzecz kosztów procesu. Dopiero w uzasadnieniu sprzeciwu podniosła, że jej zdaniem twierdzenia strony powodowej nie zasługują na uwzględnienie, powództwo nie zostało udowodnione, a ponadto roszczenie strony powodowej nie znajduje podstaw tak faktycznych, jak i prawnych. Uzasadniając zaś swoje twierdzenia oświadczyła w pierwszej kolejności, że kwota roszczenia jest zdecydowanie wygórowana. Dokonywała bowiem spłaty przedmiotowej pożyczki w zakresie rat kapitałowych i odsetkowych, jednak z powodów osobistych i trudnej sytuacji życiowej zmuszona była ograniczyć jej spłatę. Przy zawieraniu umowy pożyczki pożyczkodawca zaproponował jej wykupienie ubezpieczenia. Gwarantował, że wraz z polisą ubezpieczeniową będzie bezpieczna w przypadku trudności ze spłatą, ponieważ ewentualnie niespłacaną przez nią część pożyczki ureguluje ubezpieczyciel. Dodatkowo pozwana wskazała, że przed zawarciem umowy wierzyciel pierwotny nie przedstawił jej warunków zaciągnięcia pożyczki ani nie udostępnił warunków umowy, którą miała zawrzeć. Nie wskazano jej kosztów pożyczki, nie wręczono formularza informacyjnego. Wszystko było przekazane do podpisu kurierowi. Podała, że po otrzymaniu nakazu zapłaty zasięgnęła porady w Biurze Rzecznika Konsumentów, gdzie poinformowano ją, że pożyczkodawca nie wykonał ciężących na nim jako profesjonalście obowiązków informacyjnych, o których mowa w art.13 i 14 ustawy

o kredycie konsumenckim. Ponadto pożyczkodawca również nie wykazał, by spełnił obowiązki, o których mowa w art. 13-15 powołanej ustawy. W umowie, na którą strona powodowa się powołuje, nie podano, jakie założenia przyjęto do ustalenia wysokości (...). Całkowita kwota do zapłaty również nie wskazuje tych założeń. Harmonogram zawarty

w umowie i dołączony do pozwu jest harmonogramem orientacyjnym, zawierającym opcje

z ubezpieczeniem i bez ubezpieczenia. Nie otrzymała natomiast właściwego harmonogramu po zawarciu umowy. Ponadto brak jest w umowie informacji o możliwości korzystania

z pozasądowego rozstrzygnięcia sporów oraz zasadach dostępu do tej procedury. Na podstawie tych zapisów - jako konsument - nie potrafi ustalić, ile kosztuje ta umowa i w jakiej wysokości jest rzeczywista roczna stopa oprocentowania. Z treści pozwu można zaś prosto ustalić, że umowa ma charakter lichwiarski, ponieważ koszty dodatkowe to kwota 7 821,20 zł, przy jednoczesnym kapitale do spłaty 8 749,99 zł. Jednoznacznie stwierdziła, że została wprowadzona w błąd co do kosztów pożyczki. Zastosowano wobec niej bardzo niekorzystne warunki, a których pożyczkodawca w ogóle nie informuje swoich klientów. Nie doręczono jej również wezwania do zapłaty, a to uniemożliwiło jej ustosunkowanie się do całej sprawy jeszcze przed wydaniem nakazu zapłaty.

W piśmie procesowym z dnia 02.01.2019 r., stanowiącym odpowiedź na sprzeciw, strona powodowa wyjaśniła między innymi, że pozwana zawarła z (...) SA umowę pożyczki, w ramach której pożyczkodawca udostępnił pozwanej kwotę pieniędzy

w wysokości 10 000 zł, a pożyczkę tę pozwana zobowiązała się spłacić wraz z określonymi wprost w umowie kosztami i opłatami. W szczególności pozwana miała dokonać spłaty zobowiązania w 24 miesięcznych ratach, począwszy od dnia 25.09.2017 r. Pozwana opóźniała się jednak w spłacie rat, wobec czego wierzyciel pierwotny wysyłał monity wzywające do zapłaty. Pozwana pomimo wezwania nadal pozostawała w zwłoce z zapłatą należnych rat, wobec czego pismem z dnia 22.02.2018 r. wierzyciel pierwotny poinformował ją, że w razie braku wpłaty dwóch zaległych rat może mieć miejsce wypowiedzenie umowy pożyczki. Pozwana wpłaty nie dokonała, wobec czego pismem z dnia 28.03.2018 r. pożyczkodawca wypowiedział jej umowę, stawiając w stan natychmiastowej wymagalności wszystkie należności. Wypowiedzenie tego samego dnia zostało nadane listem poleconym na adres pozwanej. Odnosząc się do zarzutów pozwanej strona powodowa wskazała, iż umowa pożyczki zawarta została w dniu 31.08.2017 r., w czasie obowiązywania znowelizowanej ustawy o kredycie konsumenckim. Nowelizacją ustawy o kredycie konsumenckim, która to nowelizacja zaczęła obowiązywać od 11.03.2016 r., ustawodawca wprowadził art. 36a, który wyznaczał maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów. Co więcej, zgodnie z art. 36a ust. 2 tej ustawy pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu. Jak wynika z umowy pożyczki numer (...) pozaodsetkowe koszty w niej wskazane nie przekraczają również całkowitej kwoty udzielonej pożyczki. Z uwagi na fakt, iż mieszczą się one w granicach wyznaczonych przepisami prawa bezsprzecznie przyjmując należy, że strona powodowa ma prawo domagać się ich od pozwanej, bowiem strony umowy pożyczki umówiły się, że pożyczkobiorca dokona zwrotu środków z tytułu umowy pożyczki wraz z określonymi w umowie kosztami. Określenie warunków zwrotu pożyczki wraz z należnościami pobocznymi zgodnymi z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim wypełnia dyspozycję art. 353¹ k.c., zatem skoro pozwana zaakceptowała pożyczkę na warunkach określonych w umowie numer (...) i warunki te są zgodne z obowiązującymi w dacie zawierania umowy przepisami prawa, powoływanie się na klauzule niedozwolone nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31.08.2017 r. pomiędzy pozwaną B. B. a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. została zawarta umowy pożyczki numer (...), na podstawie której pożyczkodawca udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 10 000 zł. Pożyczkę tę pozwana zobowiązała się spłacić wraz z określonymi w umowie kosztami i opłatami, w 24 miesięcznych ratach, począwszy od dnia 25.09.2017 r.

Pozwana opóźniała się jednak w spłacie rat, wobec czego pożyczkodawca wysyłał monity wzywające ją do zapłaty. Pozwana pomimo wezwania nadal pozostawała w zwłoce

z zapłatą należnych rat, wobec czego pismem z dnia 22.02.2018 r. pożyczkodawca poinformował ją, że w razie braku wpłaty dwóch zaległych rat może nastąpić wypowiedzenie umowy pożyczki. Pozwana wpłaty nie dokonała, wobec

czego pismem z dnia 28.03.2018 r. pożyczkodawca wypowiedział jej umowę, stawiając w stan natychmiastowej wymagalności wszystkie należności. Wypowiedzenie tego samego dnia zostało nadane listem poleconym na adres pozwanej. Cała kwota wierzytelności wraz z odsetkami stała się zaś natychmiast wymagalna z dniem 12.04.2018 r.

Dowód: odpisy: umowy pożyczki nr (...) z dnia 25 sierpnia 2017 roku, pisma z dnia 25 sierpnia 2017 roku i Szczegółowej Umowy (...) z dnia 25 sierpnia 2017 roku, kserokopie: wezwania do zapłaty z dnia 22 lutego 2018 roku i ostatecznego wezwania do zapłaty z ostrzeżeniem o możliwości przekazania informacji o zaległym zadłużeniu do rejestru dłużników (...) z dnia 12 marca 2018 roku, odpisy: wypowiedzenia umowy pożyczki oraz ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 28 marca 2018 roku.

Na mocy porozumienia z dnia 24.05.2018 r., zawartego do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 28.09.2017 r., (...) SA dokonała przelewu wierzytelności wobec pozwanej na rzecz strony powodowej (...) (Luxemburg) Spółki Akcyjnej z (...) w L.. Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 k.c. Strona powodowa skierowała do pozwanej zawiadomienie

o przelewie wierzytelności stanowiące pisemne stwierdzenie przelewu wierzytelności

w rozumieniu art. 511 k.c.

Dowód: odpisy: Umowy Ramowej Cyklicznego Przelewu Wierzytelności z dnia 28 września 2017 roku, Porozumienia nr 8 z dnia 24 maja 2018 roku i wyciągu z załącznika nr 5 do tej umowy, Wykazu wierzytelności do porozumienia z dnia 24 maja 2018 roku do Umowy Cyklicznego Przelewu Wierzytelności z dnia 28 września 2017 roku oraz zawiadomienia o przeniesieniu wierzytelności z dnia 11 czerwca 2018 roku.

Pismem z dnia 11.06.2018 r. strona powodowa poinformowała pozwaną, że całkowite zadłużenie wynikające z przedmiotowej umowy pożyczki wynosi na dzień sporządzenia pisma 14 463,64 zł i wezwała ją do zapłaty tej kwoty w terminie do dnia 25.06.2018 r., pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowód: odpis wezwania do zapłaty z dnia 11 czerwca 2018 roku.

Na dzień 31.07.2018 r. zobowiązanie pozwanej obejmowało: 8 749,99 zł - kapitał, 296,91 zł - kwota odsetek naliczonych przez wierzyciela pierwotnego do dnia zamknięcia salda, 154,38 zł - kwota odsetek naliczonych od kwoty kapitału przez cesjonariusza, 5 241,26 zł - opłata przygotowawcza (koszty czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki), 105 zł - opłata administracyjna (koszty czynności związanych z zarządzaniem kontem umowy pożyczki, co dawało łączną kwotę 14 547,54 zł. Od dnia 30.04.2018 r. (data zamknięcia salda u wierzyciela pierwotnego) do dnia sporządzenia pozwu strona powodowa naliczała odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z treścią art. 481 § 2 k.c.

Bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że odpowiedzialność pozwanej wynika

z nienależytego wykonania zawartej z wierzycielem pierwotnym w dniu 31.08.2017 r. umowy pożyczki o numerze (...). Według zaś art. 509 § 1 k.c., wierzyciel pierwotny może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl § 2 tego artykułu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki.

W świetle zebranych w sprawie dowodów uznać należy, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana w istocie uznała w części powództwo,

w szczególności potwierdziła okoliczności zawarcia umowy pożyczki oraz wskazała, iż wymagalna należność nie została przez nią w całości spłacona. Zakwestionowała jedynie kwoty dotyczące opłat przygotowawczej i administracyjnej. Podniesione jednak przez nią zarzuty są bezzasadne. Jak wyjaśniła strona powodowa, kluczową czynnością przygotowawczą przed zawarciem umowy pożyczki było dla wierzyciela pierwotnego wygospodarowanie i zapewnienie kapitału niezbędnego do udzielenia pożyczki. Nadto wierzyciel pierwotny musiał być przygotowany do udzielenia pożyczki również pod względem infrastruktury. Tym samym naliczył pozwanej opłatę przygotowawczą, która nie może być interpretowana jedynie w kontekście wąsko zakreślonych czynności bezpośrednio przygotowujących do zawarcia pożyczki, ale obejmuje również ocenę ryzyka kredytowego

i weryfikację informacji przedstawionych przez pożyczkobiorcę. Opłata ta nie stanowi zatem korzyści dla wierzyciela pierwotnego ani też nie została określona na poziomie zbyt wysokim dla pożyczkobiorcy. Opłata administracyjna zaś naliczona została w związku z koniecznością poniesienia kosztów czynności związanych z zarządzaniem kontem umowy pożyczki, monitorowaniem terminowości obsługi pożyczki i obsługą wniosków. Opłata ta powinna być uiszczana wraz z każdą ratą miesięczną pożyczki.

Nadto należy zauważyć, co podnosiła też strona powodowa, iż przedmiotowa umowa pożyczki zawarta została w dniu 31.08.2017 r., w czasie obowiązywania znowelizowanej ustawy o kredycie konsumenckim. Nowelizacją ustawy o kredycie konsumenckim, która to nowelizacja zaczęła obowiązywać od 11.03.2016 r., ustawodawca wprowadził art. 36a, który wyznaczał maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów. Co więcej, zgodnie z art. 36a ust. 2 tej ustawy pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu. Jak wynika z umowy pożyczki numer (...) pozaodsetkowe koszty w niej wskazane nie przekraczają również całkowitej kwoty udzielonej pożyczki. Z uwagi na fakt, iż mieszczą się one w granicach wyznaczonych przepisami prawa bezsprzecznie przyjąć należy, że strona powodowa ma prawo domagać się ich od pozwanej, bowiem strony umowy pożyczki umówiły się, że pożyczkobiorca dokona zwrotu środków z tytułu umowy pożyczki wraz określonymi w umowie kosztami. Określenie warunków zwrotu pożyczki wraz z należnościami pobocznymi zgodnymi z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim wypełnia dyspozycję art. 353¹ k.c., zatem skoro pozwana zaakceptowała pożyczkę na warunkach określonych w umowie numer (...) i warunki te są zgodne z obowiązującymi w dacie zawierania umowy przepisami prawa, powoływanie się przez nią na klauzule niedozwolone nie zasługuje na uwzględnienie.

Wreszcie trzeba podnieść, że pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie przedstawiła żadnych dowodów na uzasadnienie swoich zarzutów, mimo spoczywającego na niej ciężaru dowodu, a nawet nie wskazała jakichkolwiek kwot zawyżonych przez wierzyciela pierwotnego opłat. Dlatego Sąd z urzędu dopuścił dowód z przesłuchania pozwanej na okoliczność zarzutów zgłoszonych przez nią w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Jednak pozwana nie stawiała się na termin przesłuchania, co skutkowało pominięciem tego dowodu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak

w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu (punkt II wyroku) Sąd oparł na przepisach art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., ustanawiających odpowiedzialność strony za wynik procesu. Skoro pozwana przegrała spór, to obowiązana jest zwrócić stronie powodowej poniesione przez nią koszty procesu w wysokości 3 917 zł, na które składały się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 300 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego w stawce minimalnej wynoszącej 3 600 zł.